EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 27.9.2019
COM(2019) 438 final

2019/0205 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om den ståndpunkt som ska intas på Europeiska unionens vägnar i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av protokoll 31 till EES-avtalet om samarbete inom särskilda områden vid sidan om de fyra friheterna

[Utvidgat klimatsamarbete EU – Island – Norge]

(Text av betydelse för EES)

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

För att trygga erforderlig rättssäkerhet och enhetlighet på den inre marknaden ska gemensamma EES-kommittén införliva all relevant unionslagstiftning med EES-avtalet så snart som möjligt efter antagandet av lagstiftningen i fråga och också göra det möjligt för Eftastaterna i EES att delta i EU-åtgärder och EU-program som är av betydelse för EES.

Syftet med utkastet till det beslut av gemensamma EES-kommittén som åtföljer föreliggande förslag till rådsbeslut, är att ändra protokoll 31 till EES-avtalet om ”samarbete inom särskilda områden vid sidan om de fyra friheterna”, så att Eftastaterna i EES (i detta fall Norge och Island) kan samarbeta med EU för att uppfylla sina respektive målsättningar för minskade växthusgasutsläpp fram till 2030, och göra detta inom EES-ramen.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Det bifogade utkastet till beslut av gemensamma EES-kommittén är fullständigt förenligt med EES-avtalets syfte att främja ett fortgående och balanserat stärkande av handeln och de ekonomiska förbindelserna mellan de avtalsslutande parterna på lika konkurrensvillkor och med respekt för samma regler, i avsikt att skapa ett enhetligt Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde.

• Förenlighet med unionens politik inom andra områden

Gemensamma EES-kommitténs beslut är också förenligt med unionens politik inom andra områden, särskilt genom dess syfte att skydda enhetligheten på EU:s inre marknad.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Den lagstiftning som ska införlivas med EES-avtalet grundar sig på artikel 191 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt jämförd med artikel 218.9 i samma fördrag.

Enligt artikel 1.3 i rådets förordning (EG) nr 2894/94[1] om formerna för genomförandet av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ska rådet när det gäller denna typ av beslut fastställa unionens ståndpunkt på förslag från kommissionen.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen av följande skäl:

Målet med detta förslag, nämligen att säkerställa enhetligheten på den inre marknaden, kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna och kan därför, på grund av förslagets verkningar, bättre uppnås på unionsnivå.

• Proportionalitetsprincipen

I enlighet med proportionalitetsprincipen går detta förslag inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess mål.

[1] EGT L 305, 30.11.1994, s. 6.

- **Val av instrument**

I enlighet med artikel 98 i EES-avtalet har ett beslut av gemensamma EES-kommittén valts som instrument. Gemensamma EES-kommittén ska säkerställa att EES-avtalet genomförs och fungerar på ett effektivt sätt. I detta syfte ska kommittén fatta beslut i de fall som anges i EES-avtalet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Ej tillämpligt.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget går ut på att protokoll 31 till EES-avtalet ska ändras så att Eftastaterna i EES får möjlighet att delta i EU-ramen. Några budgetkonsekvenser förutses inte.

5. ÖVRIGA INSLAG

Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget

5.1. Införande i protokoll 31

Direktiv 2003/87/EG har införlivats med bilaga XX till EES-avtalet och ändringsdirektiv (EU) 2018/410 kommer att införlivas med bilagan genom ett separat beslut av gemensamma kommittén.

I förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842 fastställs varje stats tillåtna utsläppsnivåer. I dessa förordningar regleras även staternas tillgång till flexibilitetsmekanismer i samband med efterlevnaden av staternas materiella skyldigheter och fastställs hur redovisning ska ske av utsläpp av växthusgaser och upptag från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk. De innehåller inte några föreskrifter om hur angivna mål ska uppnås, och inför heller inte några rättigheter eller skyldigheter för ekonomiska aktörer.

Island och Norge har för avsikt att uppfylla sina målsättningar för minskade utsläpp av växthusgaser fram till 2030 genom att inom ramen för EES-avtalet tillämpa och effektivt genomföra förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842 samt direktiv 2003/87. I enlighet med del VI i EES-avtalet, och även artikel 78 i EES-avtalet, utgör protokoll 31 till EES-avtalet lämplig ram för denna typ av samarbete utanför de fyra friheterna mellan unionen och EES-länder.

Om förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842 införlivas med EES-regelverket genom ändring av protokoll 31 till EES-avtalet skapar detta samma typ av rättsliga skyldigheter som om det hade införlivats genom en bilaga till EES-avtalet. Om de avtalsslutande parterna kommer överens om detta kan Eftas övervakningsmyndighet och Eftadomstolen övervaka och driva igenom efterlevnaden av rättsakterna och bestämmelserna i protokoll 31 i samma utsträckning som om de hade införlivats med en bilaga. Av denna anledning föreslås tillämpning av del VII i EES-avtalet, dvs. ordinarie förfaranden för övervakning och tvistlösning i EES-avtalet.

Någon skyldighet skapas dock inte att införliva efterföljande rättsakter. Denna åtskillnad är viktig för Island och Norge, eftersom detta samarbetsbeslut faller utanför de områden som de avtalsslutande parterna i EES-avtalet är skyldiga att införliva med EES-regelverket.

De rättsakter och bestämmelser som ingår ska inte gälla Liechtenstein.

5.2. Motiveringar och förslag till lösningar – förordning (EU) 2018/841

Artikel 6.2 – konverteringsperiod:

Motivering:

För Islands del har en 50-årig konverteringsperiod konsekvent använts för bokföring av beskogad mark inom ramen för UNFCCC och vederbörligen motiverats och granskats på grundval av IPCC:s riktlinjer.

Artikel 8.7 – process och tidsfrister för de nationella bokföringsplanerna för skogsbruket:

Motivering:

Som en följd av införandet av artikel 8.7–8.8 i förordning (EU) 2018/841 och de allmänna anpassningarna vad gäller tillämpningen av EES-avtalets del VII och protokoll 1, ska Eftastaterna föreslå referensnivåer och utse experter till Eftas övervakningsmyndighet, men först sedan den gemensamma kommitténs beslut har trätt i kraft. Av detta och av den föreslagna allmänna anpassningen gällande expertsamråd följer att Europeiska kommissionen och Eftas övervakningsmyndighet ska samråda med de utsedda experterna på samma sätt som kommissionen samråder med experter från EU:s medlemsstater.

Eftas övervakningsmyndighet och Europeiska kommissionen ska samarbeta, utbyta information och samråda med varandra i enlighet med artikel 109 i och protokoll 1till EES-avtalet. Om så behövs ska Eftastaterna, på grundval av de tekniska bedömningarna och de tekniska rekommendationer som följer av detta förfarande, meddela Eftas övervakningsmyndighet sina reviderade förslag till referensnivåer för skog. Eftastaternas referensnivåer för skog till följd av detta förfarande kommer att fastställas av Eftas övervakningsmyndighet och inlemmas i protokoll 31 till EES-avtalet genom beslut av gemensamma kommittén i form av anpassningar av kommissionens delegerade akter i kraft av artikel 8.8 i förordning (EU) 2018/841. Eftersom detta förfarande inte formellt kommer att inledas förrän föreliggande beslut av gemensamma kommittén har trätt i kraft, och eftersom förfarandet enligt artikel 8.6–8.7 tar flera månader i anspråk, måste tidsfristen i artikel 8.7 för reviderade föreslagna referensnivåer anpassas så att också Eftastaterna och Eftas övervakningsmyndighet i nära samarbete med Europeiska kommissionen ska ha tillräcklig tid att slutföra detta förfarande även med avseende på referensnivåer för skog i Eftastaterna.

Eftas övervakningsmyndighets skyldighet att offentliggöra föreslagna referensnivåer för skog som anmälts av Eftastaterna följer inte uttryckligen av skyldigheterna enligt artikel 109 i och protokoll 1 till EES-avtalet och anges därför uttryckligen i den föreslagna anpassningen.

Artikel 13.2 a – hänvisning till förordning (EU) nr 525/2013:

Motivering:

Enligt artikel 13.2 a i förordning (EU) 2018/841 ska EU:s medlemsstater i sin strategi - inlämnad i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013 - inkludera pågående eller planerade specifika åtgärder för att säkerställa att sänkor och reservoarer i skogar i förekommande fall bevaras eller förbättras, för att de ska kunna delta i den flexibilitet som möjliggörs för brukad skogsmark enligt samma artikel. Eftersom gemensamma kommitténs beslut endast rör utsläppsminskningsmålen fram till 2030, kommer artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013 inte att gälla för Eftastaterna. För att Eftastaterna ska delta i flexibiliteten för brukad skogsmark på samma villkor som medlemsstaterna införs genom den föreslagna anpassningen kravet

att Eftastaterna ska lägga fram särskilda strategier för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk.

Artikel 15.2 – information till Eftas övervakningsmyndighet från den centrala förvaltaren:

Motivering:

Genom den föreslagna anpassningen klargörs Eftas övervakningsmyndighets roll i förhållande till den centrala förvaltaren i enlighet med kommissionens förordning (EU) nr 389/2013 om ett unionsregister, såsom denna införlivats och anpassats för EES-ändamål i punkt 21ana i bilaga XX till EES-avtalet. Av dessa anpassningar följer att Eftas övervakningsmyndighet ska involveras när det gäller bokföring som omfattas av en Eftastats jurisdiktion. Den föreslagna anpassningen är också förenlig med Eftas övervakningsmyndighets roll i kraft av de allmänna anpassningarna i föreliggande beslut av gemensamma kommittén om tillämpningen av del VII i och protokoll 1 till EES-avtalet.

Bilagorna II, III, IV och VII – tabeller:

Motivering:

Relevant information om Island och Norge bör inlemmas i bilagorna II, III och VII.

Enligt led g i avsnitt A i bilaga IV krävs överensstämmelse mellan de referensnivåer och prognoser för skog som rapporterats inom ramen för förordning (EU) nr 525/2013. Eftersom förordning (EU) nr 525/2013 inte är införlivad med EES-avtalet har Island och Norge inte varit skyldiga att rapportera prognoser i enlighet med den förordningen. Prognoser har dock på frivillig basis rapporterats till Europeiska miljöbyrån och, vad gäller Island, även i enlighet med det bilaterala avtalet mellan Island och Europeiska unionen och dess medlemsstater rörande Islands deltagande i det gemensamma fullgörandet av Europeiska unionens, dess medlemsstaters och Islands åtaganden under den andra åtagandeperioden enligt Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar[2]. Detta klargörs i den föreslagna anpassningen till bilagan.

För perioden 2026–2030 behövs inte någon liknande anpassning, eftersom Norge och Island kommer att rapportera prognoser i enlighet med artikel 18 i förordning (EU) 2018/1999.

5.3. Motiveringar och förslag till lösningar – förordning (EU) 2018/842

Artikel 4.3 – fastställande av basåret 2005 för beräkning av slutpunkten år 2030 för förloppet i absoluta utsläppstilldelningar:

Motivering:

Minskningen av växthusgasutsläppen fram till 2030 bör fastställas i förhållande till nivån på 2005 års granskade utsläpp av växthusgaser som omfattas av förordning (EU) 2018/842, med undantag för utsläpp av växthusgaser från verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG (EU:s utsläppshandelssystem) samt verifierade utsläpp från anläggningar som var i drift 2005 och som inlemmades i EU:s utsläppshandelssystem först efter 2005. Enligt skäl 18 i förordning (EU) 2018/842 bör tillvägagångssättet i beslut 406/2009/EG fortsätta, vilket kräver den årliga utsläppstilldelningen för 2020 som en typ av indata. Norge och Island har inte någon sådan, varför deras årliga utsläppstilldelning fram till 2030 inte kan beräknas med hjälp

[2] EUT L 207, 4.8.2015, s. 1.

av samma metod som för EU:s medlemsstater. Artikel 4.3 bör därför anpassas för att klargöra metoden att fastställa utsläppen under basåret 2005 för Norge och Island, med beaktande av de ETS-utsläppsvärden som redan inlemmats i avtalet. Detta förenklar även införlivandet av genomförandeakter vari årliga utsläppstilldelningar för åren 2021–2030 beräknas och fastställs.

I gemensamma EES-kommitténs beslut nr 152/2012 om EU:s system för handel med utsläppsrätter ingår Eftastaternas värden för 2005 års stationära utsläpp inom utsläppshandelssystemets räckvidd från och med 2013. Dessa siffror kan användas för att beräkna 2005 års utsläpp från sektorer som omfattas av direktivet om handel med utsläppsrätter där detta är relevant för förordningen om ansvarsfördelning.

För Eftastaterna anges 2005 års siffror inom utsläppshandelssystemet, som ska beaktas vid fastställandet av den årliga utsläppstilldelningen för 2030 enligt artikel 4.3, i ett tillägg som ska fogas efter bilaga IV.

Artikel 6.1 – antal utsläppsrätter som ska annulleras för efterlevnad av ansvarsfördelningsförordningen:

Motivering:

Enligt artikel 6.1 kan maximalt 100 miljoner EU-utsläppsrätter annulleras som kollektivt ska beaktas för efterlevnaden av förordning (EG) 2018/842. De maximala siffrorna för Island och Norge bör läggas till, se den föreslagna anpassningen vi.

Artikel 12.2 – information till Eftas övervakningsmyndighet från den centrala förvaltaren:

Motivering:

Genom den föreslagna anpassningen klargörs Eftas övervakningsmyndighets roll i förhållande till den centrala förvaltaren i enlighet med kommissionens förordning (EU) nr 389/2013 om ett unionsregister, såsom denna införlivats och anpassats för EES-ändamål i punkt 21ana i bilaga XX till EES-avtalet. Av dessa anpassningar följer att Eftas övervakningsmyndighet ska involveras när det gäller bokföring som omfattas av en Eftastats jurisdiktion. Den föreslagna anpassningen är också förenlig med Eftas övervakningsmyndighets roll i kraft av de allmänna anpassningarna i föreliggande beslut av gemensamma kommittén om tillämpningen av del VII i och protokoll 1 till EES-avtalet.

Bilagorna I, II och III:

Motivering:

Relevant information om Island och Norge bör inlemmas i bilagorna I, II och III. Detta grundar sig på principen om likabehandling med EU:s medlemsstater och ligger i linje med kommissionens resonemang i förslaget till förordning (EU) 2018/842 (COM(2016) 482 final, s. 3) och den understödjande konsekvensbedömningen.

5.4. Motiveringar och förslag till lösningar – förordning (EU) 2018/1999

Anpassning i–ii – relevanta artiklar och deras tillämpning:

Motivering:

I förordning (EU) 2018/1999 fastställs en styrningsmekanism för att uppnå målsättningarna och målen för energiunionen för 2030 och på längre sikt i linje med Parisavtalet om klimatförändringar. Förordning (EU) 2018/1999 är en del av paketet ”Ren energi för alla i EU”. I vilken mån förordning (EU) 2018/1999 är relevant för EES

kommer att bedömas i enlighet med de standardiserade EES-förfarandena. Detta kommer att göras som en del av utvärderingen av hela paketet Ren energi för alla i EU.

Förordning (EU) 2018/1999 innehåller planerings- och rapporteringskrav rörande åtagandena i förordning (EU) 2018/841 och förordning (EU) 2018/842. Dessa krav ersätter bland annat förordning (EU) nr 525/2013, som inte har införlivats med EES-avtalet.

Tillämpningsområdet för gemensamma kommitténs beslut är begränsat till den lagstiftning som är relevant för genomförandet av respektive utsläppsminskningsmål för 2030 för Island och Norge. Förordning (EU) 2018/1999 innehåller bestämmelser om *integrerade nationella energi- och klimatplaner* och *integrerade lägesrapporter om energi och klimat*. Dessa bestämmelser går utöver tillämpningsområdet för gemensamma EES-kommitténs beslut eftersom de även omfattar planering och rapportering av energimålen och andra mål inom energiunionens fem dimensioner. Dessa bestämmelser ingår därför inte i gemensamma EES-kommitténs beslut.

Island och Norge åtar sig dock frivilligt att ta fram nationella planer för att fastställa strategier och åtgärder för att uppfylla de skyldigheter som fastställs i förordning (EU) 2018/841 och förordning (EU) 2018/842 och som införs i protokoll 31 genom gemensamma EES-kommitténs beslut. Planerna kommer att meddelas EU:s medlemsstater, kommissionen och Eftas övervakningsmyndighet senast den 31 december 2019. Detta anges i Islands och Norges *förklaring om nationella planer avseende gemensamma EES-kommitténs beslut nr [detta beslut]*.

För att inrätta ett system för öppen och konsekvent övervakning, rapportering och efterlevnad av de skyldigheter som följer av gemensamma kommitténs beslut föreslås ett inlemmande av de bestämmelser i förordning (EU) 2018/1999 som är nödvändiga för genomförandet av förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842. Detta inlemmande påverkar inte bedömningen av i vilken mån förordning (EU) 2018/1999 är relevant för EES. De viktigaste bestämmelserna från förordning (EU) 2018/1999 måste inlemmas på ett begripligt och juridiskt korrekt sätt. Enligt förslag bör detta ske på sätt liknande det som kom till användning när bestämmelser om handel med vin från EU-rättsakter om en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter inlemmades i protokoll 47 till avtalet. Detta innebär att en förteckning upprättas över de artiklar i förordning (EU) 2018/1999 som ska gälla. Vissa bestämmelser kommer att kräva en del anpassningar för att kunna omfattas av tillämpningsområdet för gemensamma kommitténs beslut, medan andra kan införlivas utan några anpassningar.

Genom de inlemmade artiklarna kommer fullständig rapportering om växthusgasinventeringar, åtgärder rörande växthusgaser och prognoser att säkerställas.

Viktiga artiklar om utförandet av omfattande översyn i enlighet med förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842 medtas för att säkerställa efterlevnaden.

Artikel 2 innehåller en förteckning över de definitioner som ska gälla för förordning (EU) 2018/1999. De definitioner som medtas är de som är relevanta för genomförandet av förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842. Vissa av definitionerna hänvisar också till ämnen som inte omfattas av beslutet. Anpassningen begränsar tillämpningen av definitionerna till tillämpningsområdet för föreliggande beslut av gemensamma kommittén.

Artikel 26.4 – data från växthusgasinventering:

Motivering:

I artikel 26.4 fastställs en skyldighet för medlemsstaterna att lämna en nationell inventeringsrapport enligt UNFCCC. Inlämnandet av sådana rapporter är en skyldighet inom ramen för UNFCCC. Island och Norge är oberoende parter i UNFCCC. Island och Norge kommer, i enlighet med sina respektive åtaganden inom ramen för UNFCCC, att lämna in nationella inventeringsrapporter.

Eftersom de slutliga inventeringsuppgifterna om växthusgaser som rapporteras inom ramen för UNFCCC senast den 15 april varje år är väsentliga för efterlevnaden av förordningarna (EU) 2018/841 och 2018/842, säkerställer anpassningen att Island och Norge lämnar en kopia av de rapporterade uppgifterna till Eftas övervakningsmyndighet samma dag som medlemsstaterna.

Artikel 41 – samarbete mellan medlemsstaterna och Europeiska unionen:

Motivering:

I artikel 41 regleras samarbetet mellan medlemsstaterna och unionen vad gäller det fullständiga räckvidden för de skyldigheter som omfattas av förordning (EU) 2018/1999. Anpassningen säkerställer att detta samarbete begränsas till tillämpningsområdet för gemensamma kommitténs beslut.

Artikel 42 - bistånd från Europeiska miljöbyrån:

Motivering:

Enligt artikel 42 ska Europeiska miljöbyrån bistå kommissionen i dess arbete med avseende på artiklarna 15–21, 26, 28–29, 37–39 och 41. Anpassningen säkerställer att detta bistånd begränsas till tillämpningsområdet för gemensamma kommitténs beslut.

5.5. Motiveringar och förslag till lösningar – förordning (EU) nr 525/2013

Artikel 7 och artiklarna 19.1 och 19.3 – Inventeringsdata och omfattande översyn:

Motivering:

För att under 2020 genomföra den omfattande översyn som avses i artikel 4.3 i förordning (EU) 2018/842 finns behov av att inlemma delar av två artiklar från förordning (EU) nr 525/2013. Förordning (EU) 2018/1999 kommer från och med den 1 januari 2021att upphäva förordning (EU) nr 525/2013 varför rapporteringskraven enligt förordning (EU) 2018/1999 inte kommer att gälla för Island och Norge före 2021. Det är därför nödvändigt att inlemma delar av två artiklar från förordning (EU) nr 525/2013 för att fastställa en skyldighet att tillhandahålla nödvändiga inventeringsuppgifter och att genomgå den omfattande översynen 2020.

De aktuella artiklarna ingår i gemensamma kommitténs beslut genom en förteckning som anger vilka artiklar som ska vara tillämpliga. Endast de delar av artiklarna som rör genomförandet av förordning (EU) 2018/842 kommer att gälla. Island och Norge kommer att vara skyldiga att avseende 2020 tillhandahålla relevanta uppgifter för den omfattande översyn som avses i artikel 4.3 i förordning (EU) 2018/842. Dessutom kommer inlemmandet av artikel 19.1 och 19.3 att säkerställa att den övergripande översynen genomförs i enlighet med de förfaranden som anges i dessa punkter.

Bestämmelserna ska endast gälla i den mån de rör genomförandet av förordning (EU) 2018/842.

5.6. Motiveringar och förslag till lösningar – genomförandeförordning (EG) 749/2014

Artiklarna 3–5, 7–10, 12–14, 16, 29, 32–34, 36–37 och bilagorna I–VIII, tabell 2 i bilaga XVI:

Motivering:

Eftersom artiklarna 7 och 19.1 och 19.3 från förordning (EU) nr 525/2013 inlemmas för genomförandet av den omfattande översynen i enlighet med artikel 4.3 i förordning (EU) 2018/842, finns även behov av att inlemma genomförandeartiklarna från genomförandeförordning 749/2014 om struktur, format, inlämningsförfaranden och granskning gällande medlemsstaternas rapportering av information i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013.

Bestämmelserna ska endast gälla i den mån de rör genomförandet av förordning (EU) 2018/842.

5.7. Motivering och förslag till lösningar – allmänna anpassningar (tillämpning av del VII i och protokoll 1 till EES-avtalet, hänvisningar till EU-rättsakter, kommittédeltagande, samråd med experter, bistånd från Europeiska miljöbyrån och icke-tillämpning vad avser Liechtenstein)

Motivering:

Eftersom det följer av artikel 79.3 att del VII (Institutionella bestämmelser) i EES-avtalet endast är tillämplig på del VI i och protokoll 31 till EES-avtalet när så särskilt föreskrivs, och eftersom det endast är tillämpningen av bestämmelserna om beslutsfattande som särskilt föreskrivs (jfr artikel 98), föreslås en anpassning b för att säkerställa tillämpningen av del VII och således säkra Eftas övervakningsmyndighets och Eftadomstolens övervakning och verkställighet såsom ovan förklaras med avseende på inlemmandet i protokoll 31.

Eftersom protokoll 1 (Övergripande anpassning) till EES-avtalet i början bara är tillämpligt på bestämmelserna i de rättsakter som avses i bilagorna till EES-avtalet, föreslås en anpassning c som gör det tillämpligt även på bestämmelserna i de rättsakter som avses i protokoll 31 genom att de införs genom beslutet av gemensamma kommittén.

Bestämmelserna i rättsakter som via gemensamma kommitténs beslut ingår i protokoll 31 avser även lagstiftning, akter, regler, politik och åtgärder på europeisk nivå eller EU-nivå som inte ingår i EES-avtalet. En anpassning d föreslås för att klargöra att de endast är tillämpliga i den utsträckning och i den form de är införlivade med avtalet.

Deltagande från Eftastaternas sida i kommittén för klimatförändringar och samråd med experter från Eftastaterna på samma grundval som experter från EU:s medlemsstater behövs för att samarbetet som föreskrivs i gemensamma kommitténs beslut ska kunna fungera. Såsom anförts ovan vad avser den föreslagna anpassningen av artikel 8.7 i förordning (EU) 2018/841 (LULUCF) rörande fastställandet av nationella bokföringsplaner för skogsbruket och referensnivåer för skog, krävs exempelvis samråd med experter från Eftastaterna för att säkra nödvändiga uppgifter, samråd och samarbete och därigenom enhetligt genomförande och enhetlig tillämpning av bestämmelserna i de rättsakter som genom föreliggande beslut av gemensamma kommitté inlemmas i protokoll 31. Genom de föreslagna anpassningarna e och f säkerställs sådant deltagande och samråd i detta avseende.

Eftersom bestämmelserna i del VII i EES-avtalet kommer att vara tillämpliga kommer Eftas övervakningsmyndighet att övervaka Islands och Norges fullgörande av sina skyldigheter i kraft av gemensamma EES-kommitténs beslut. Den föreslagna anpassningen g säkerställer att Europeiska miljöbyrån bistår Eftas övervakningsmyndighet i arbetet med att fullgöra skyldigheterna enligt beslutet, t.ex. att

genomföra den omfattande översynen och utföra kvalitetssäkring av den information som rapporteras av Island och Norge.

Eftersom endast Island och Norge kommer att delta i det utvidgade samarbete som föreskrivs i gemensamma EES-kommitténs beslut, föreslås genom anpassning h att det inte ska gälla Liechtenstein.

2019/0205 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om den ståndpunkt som ska intas på Europeiska unionens vägnar i gemensamma EES-kommittén beträffande en ändring av protokoll 31 till EES-avtalet om samarbete inom särskilda områden vid sidan om de fyra friheterna

[Utvidgat klimatsamarbete EU – Island – Norge]

(Text av betydelse för EES)

THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION,

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 191 jämförd med artikel 218.9,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2894/94 av den 28 november 1994 om formerna för genomförandet av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 1.3,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, och

av följande skäl:

(1) Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet[3] (nedan kallat *EES-avtalet*) trädde i kraft den 1 januari 1994.

(2) Enligt artikel 98 i EES-avtalet får gemensamma EES-kommittén besluta att ändra bland annat protokoll 31 till EES-avtalet.

(3) Protokoll 31 till EES-avtalet omfattar särskilda bestämmelser om samarbete inom särskilda områden vid sidan om de fyra friheterna.

(4) Samarbetet med de avtalsslutande parterna i EES-avtalet i samband med unionens åtgärder bör lämpligen utvidgas till att omfatta förordning (EU) 2018/841 och förordning (EU) 2018/842 och därtill relaterade bestämmelser i förordning (EU) 2018/1999, förordning (EU) nr 525/2013 och genomförandeförordning (EU) nr 794/2014.

(5) Protokoll 31 till EES-avtalet bör därför ändras för att möjliggöra detta utvidgade samarbete.

(6) Unionens ståndpunkt i gemensamma EES-kommittén bör därför grunda sig på det utkast till beslut som åtföljer det här beslutet.

[3] EUT L 1, 3.1.1994, s. 3.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den ståndpunkt som ska intas på unionens vägnar i gemensamma EES-kommittén beträffande den föreslagna ändringen av protokoll 31 till EES-avtalet, om samarbete inom särskilda områden vid sidan om de fyra friheterna, ska grunda sig på det utkast till beslut av gemensamma EES-kommittén som åtföljer det här beslutet.

Artikel 2

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande